

Judikát NS 21 Cdo 4031/2015

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	09/26/2016
Spisová značka:	21 Cdo 4031/2015
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2016:21.CDO.4031.2015.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Výpověď z pracovního poměru Odbory
Dotčené předpisy:	§ 61 odst. 1, 2 a 4 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 29.12.2011 § 9a odst. 1 předpisu č. 83/1990Sb. ve znění do 31.12.2011 § 6 odst. 1 a 3 předpisu č. 83/1990Sb. ve znění do 31.12.2011 § 39 obč. zák. ve znění do 31.12.2011
Kategorie rozhodnutí:	C

21 Cdo 4031/2015

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mojmíra Putny a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Zdeňka Novotného v právní věci žalobkyně Mgr. J. K., zastoupené Mgr. Alešem Buriánkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova č. 709/33, proti žalované Nemocnici Kyjov, příspěvkové organizaci se sídlem v Kyjově, Strážovská č. 1247/22, IČO 00226912, zastoupené JUDr. Oldřichem Navrátillem, advokátem se sídlem v Kyjově, Svatoborská č. 363/11, o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, vedené u Okresního soudu Hodoníně pod sp. zn. 10 C 72/2012, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. března 2015, č. j. 49 Co 196/2014-223, takto:

I. Dovolání žalované se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů dovolacího řízení 6.413,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Buriánka, advokáta se sídlem v Praze 1, Vodičkova č. 709/33.

Odůvodnění:

Dopisem ze dne 29. 11. 2011 žalovaná sdělila žalobkyni, že s ní rozvazuje pracovní poměr podle ustanovení § 52 písm. a) a c) zákoníku práce. Důvod k tomuto rozhodnutí spatřovala v tom, že organizační změnou byla ke dni 31. 1. 2012 zrušena psychologická ambulance (tedy část zaměstnavatele). V důsledku této změny se stala žalobkyně, která byla zařazena na úsek psychologické ambulance, nadbytečnou.

Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru je neplatná. Žalobu odůvodnila zejména tím, že odborová organizace, jejíž funkcionářkou žalobkyně byla, odepřela dát souhlas s její výpovědí z pracovního poměru.

Okresní soud v Hodoníně rozsudkem ze dne 13. 1. 2014, č. j. 10 C 72/2012-190, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované k rukám jejího „právního zástupce“ na náhradu nákladů řízení 21.441,- Kč. Dovedil, že v projednávané věci byl naplněn výpovědní důvod podle ustanovení § 52 písm. a) i c) zák. práce. Z návrhu na registraci Odborové organizace Nemocnice Kyjov ze dne 24. 8. 2011 zjistil, že žalobkyně byla členkou přípravného výboru a pověřeným zástupcem této odborové organizace do oficiální volby předsednictva, které bylo zvoleno dne 1. 11. 2011, a dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla členka orgánu odborové organizace, neboť šlo pouze o přípravný výbor, a, i kdyby se za takovou mohla považovat, pak s ohledem na organizační opatření, kterým došlo k zániku místa žalobkyně, nelze na žalované spravedlivě požadovat, aby žalobkyni nadále zaměstnávala.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 3. 2015, č. j. 49 Co 196/2014-223, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že

výpověď z pracovního poměru daná žalobkyni dopisem žalované ze dne 29. 11. 2011 je neplatná, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 43.823,- Kč k rukám advokáta Mgr. Aleše Buriánka. Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že Odborová organizace Nemocnice Kyjov působila u žalované „nejpozději od oznámení své registrace, k němuž přistoupila dopisem ze dne 5. 9. 2011“, a že vzhledem k tomu, že stanovy této odborové organizace neurčily něco jiného, jednal jménem odborové organizace až do vytvoření jejích orgánů přípravný výbor, jehož členkou žalobkyně byla, a proto (i když v době výpovědi z pracovního poměru již žalobkyně nebyla členkou orgánu odborové organizace) se na ni vztahovala ochrana podle ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce, neboť v té době ještě neuplynul jeden rok od skončení jejího funkčního období v přípravném výboru.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítá, že odvolací soud nesprávně vyřešil otázku, zda člen přípravného výboru odborové organizace požívá zvýšené právní ochrany člena orgánu odborové organizace tak, jak je upraveno v ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce. Podle názoru dovolatelky přípravný výbor (budoucí) odborové organizace zanikne jejím vznikem (dnem následujícím poté, kdy příslušnému ministerstvu byl doručen návrh na její registraci) a do doby řádného ustanovení funkcionářů (podle stanov) nemá odborová organizace žádné funkcionáře – členy odborového orgánu (ve vztahu k ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce). Dovolatelka navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu buď změnil, nebo zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že podle ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů přípravný výbor jedná jménem sdružení až do vytvoření orgánů uvedených v odst. 2 písm. d), pokud stanovy neurčují něco jiného, a jestliže činnost přípravného výboru zahrnovala po vzniku odborové organizace i její vedení, pak je nepochybně dán důvod k jejich ochraně podle ustanovení § 61 odst. 2 zákoníku práce. Navíc je žalobkyně uvedena ve stanovách i mezi „prvními funkcionáři“ odborové organizace. Dále upozornila na to, že o tom, že je členkou orgánu odborové organizace, nepochybovala až do podání odvolání ani žalovaná, když dne 25. 11. 2011 požádala o souhlas s výpovědí odborovou organizací. Navrhla, aby dovolací soud dovolání žalované zamítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky zvýšené právní ochrany člena orgánu odborové organizace tak, jak je upraveno v ustanovení § 61 odst. 2 zákoníku práce, která dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání žalované není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že na základě pracovní smlouvy ze dne 21. 2. 2007 (ve znění dohod o změně pracovní smlouvy ze dne 29. 3. 2007, ze dne 18. 2. 2008 a ze dne 31. 3. 2011) pracovala žalobkyně u žalované v pracovním poměru sjednaném na dobu neurčitou jako psycholog. Dopisem ze dne 25. 11. 2011 adresovaným Odborové organizaci Nemocnice Kyjov požádala žalovaná o „vyslovení souhlasu s propuštěním“ žalobkyně z pracovního poměru „podle ust. § 52 písm. c) zákoníku práce“, neboť „není jiné cesty, než psychologickou ambulanci Nemocnice Kyjov, příspěvková organizace, zrušit ke dni 31. 1. 2012“. Dopisem ze dne 29. 11. 2011 žalovaný dal žalobkyni výpověď z pracovního poměru, podle ustanovení § 52 písm. a) a c) zákoníku práce, neboť ke dni 31. 1. 2012 byla zrušena psychologická ambulance (tedy část zaměstnavatele), a v důsledku této změny se žalobkyně stala nadbytečnou; výpověď byla žalobkyni doručena dne 29. 11. 2011. Dopisem ze dne 30. 11. 2011 Odborová organizace Nemocnice Kyjov sdělila žalované, že „nemůže vydat souhlasné stanovisko“ s ukončením pracovního poměru žalobkyně. Podle potvrzení Ministerstva vnitra České republiky ze dne 30. 8. 2011, č. j.: MV-94 810-2/VS- 2011, o evidenci odborové organizace, návrh na evidenci Odborové organizace Nemocnice Kyjov ze dne 24. 8. 2011 byl ministerstvu doručen dne 26. 8. 2011; návrh na evidenci odborové organizace (jak z jeho obsahu vyplývá) podepsala též žalobkyně jako členka přípravného výboru. Vznik Odborové organizace Nemocnice Kyjov byl žalované oznámen dopisem ze dne 5. 9. 2011 a dalším dopisem ze dne 14. 11. 2011 Odborová organizace Nemocnice Kyjov žalované oznámila vytvoření orgánů (26. 10. 2011 zvolení výkonné rady valnou hromadou a 1. 11. 2011 volbu předsednictva), jejichž členkou již nebyla žalobkyně.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že se jedná o určení neplatnosti výpovědi ze dne 29. 11. 2011, která byla žalobkyni téhož dne doručena - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do dne 29. 12. 2011, tj. do dne, než nabyl účinnosti zákon č. 466/2011 Sb., kterým se zrušuje zákon č. 245/2006 Sb., o veřejných neziskových ústavních zdravotnických zařízeních a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a mění související zákony (dále též jen „zák. práce“) a podle zákona č. 83/1990 Sb. o sdružování občanů ve znění účinném do dne 31. 12. 2011, tj. do dne, než nabyl účinnosti zákon č. 420/2011 Sb., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále též jen „zák. o sdružování občanů“).

Podle ustanovení § 61 odst. 1 zák. práce výpověď nebo okamžité zrušení pracovního poměru je zaměstnavatel povinen předem projednat s odborovou organizací.

Podle ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce jde-li o člena orgánu odborové organizace, který působí u zaměstnavatele, v době jeho funkčního období a v době 1 roku po jeho skončení, je k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru zaměstnavatel povinen požádat odborovou organizaci o předchozí souhlas. Za předchozí souhlas se považuje též, jestliže odborová organizace písemně neodmítla udělit zaměstnavateli souhlas v době do 15 dnů ode dne, kdy byla o něj zaměstnavatelem požádána.

Podle ustanovení § 61 odst. 4 zák. práce jestliže odborová organizace odmítla udělit souhlas podle odstavce 2, jsou výpověď nebo okamžité zrušení pracovního poměru z tohoto důvodu neplatné; pokud jsou však ostatní podmínky výpovědi nebo okamžitého zrušení splněny a soud ve sporu podle § 72 shledá, že na zaměstnavateli nelze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance nadále zaměstnával, jsou výpověď nebo okamžité zrušení pracovního poměru platné.

Ustanovení § 61 zák. práce upravuje účast odborových organizací při rozvázání pracovního poměru výpovědí nebo okamžitým zrušením zaměstnavatele. Vzhledem k závažnosti těchto jednostranných opatření pro pracovní i osobní život zaměstnance zákon stanoví povinnost zaměstnavatele je předem projednat s odborovou organizací (§ 61 odst. 1 zák. práce). Zvýšená ochrana členů orgánu odborové organizace působícího u zaměstnavatele se zde projevuje v tom, že - na rozdíl od pouhého projednání - je zaměstnavatel povinen požádat odborovou organizaci o předchozí souhlas se zamýšleným okamžitým zrušením pracovního poměru nebo výpovědí (§ 61 odst. 2 zák. práce). Zatímco absence předchozího projednání s odborovou organizací nezakládá neplatnost dotčených rozvazovacích projevů vůle, je ochrana členů orgánu odborové organizace působícího u zaměstnavatele zvýšena natolik, že, dá-li zaměstnavatel takovému zaměstnanci výpověď z pracovního poměru nebo s ním okamžitě zruší pracovní poměr, aniž by - v rozporu s ustanovením § 61 odst. 2 zák. práce - požádal odborovou organizaci o předchozí souhlas k tomuto opatření, je takové rozvázání pracovního poměru vzhledem k ustanovení § 61 odst. 4 zák. práce neplatné (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4423/2011). Avšak i tehdy, jestliže zaměstnavatel požádá podle ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce odborovou organizaci o předchozí souhlas k výpovědi nebo okamžitému zrušení pracovního poměru, jsou výpověď nebo okamžité zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 61 odst. 4 zák. práce rovněž neplatné, jestliže odborová organizace v době do 15 dnů ode dne, kdy byla zaměstnavatelem požádána o souhlas, písemně odmítne souhlas udělit a jestliže soud ve sporu podle ustanovení § 72 zák. práce shledá, že na zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance nadále zaměstnával (k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 6. 2002 sp. zn. 21 Cdo 1615/2001, uveřejněný pod č. 133 v časopise Soudní judikatura, roč. 2002). Shledá-li ovšem soud, že na zaměstnavateli nelze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance nadále zaměstnával, jsou výpověď nebo okamžité zrušení pracovního poměru – splňují-li jinak všechny hmotněprávní (formální i materiální) podmínky předmětného rozvázání pracovního poměru - platné, i když odborová organizace odmítla udělit souhlas s tímto rozvázáním (§ 61 odst. 4 zák. práce).

Předchozí souhlas odborové organizace s rozvázáním pracovního poměru zaměstnavatelem se vztahuje – jak vyplývá z výše uvedeného - jen na jednostranné rozvazovací úkony zaměstnavatele, které směřují proti členům orgánu odborové organizace působícího u zaměstnavatele v době jejich funkčního období a v době 1 roku po jeho skončení. U jiných zaměstnanců, byť by byli odborově organizováni nebo byli členy odborového orgánu, ale jiné odborové organizace (která u zaměstnavatele nepůsobí), se tato vyšší forma součinnosti odborových organizací při rozvázání pracovního poměru neuplatní. Působí-li u zaměstnavatele více odborových organizací, požádá zaměstnavatel o udělení souhlasu jen tu odborovou organizaci, členem jejíhož orgánu dotčený zaměstnanec je. Nedostatek spočívající v absenci žádosti zaměstnavatele o předchozí souhlas odborového orgánu k výpovědi z pracovního poměru není možno zhojit postupem podle ustanovení § 61 odst. 4 zák. práce (srov. odvolacím soudem zmíněné odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2012 sp. zn. 21 Cdo 2339/2011), neboť toto ustanovení dopadá toliko na případy, kdy příslušná odborová organizace odmítla udělit předchozí souhlas k výpovědi nebo okamžitému zrušení pracovního poměru, nikoli na „všechny“ případy neexistence předchozího souhlasu, tedy ani na situaci, kdy zaměstnavatel sice o předchozí souhlas před dáním výpovědi z pracovního poměru požádal, ale nevyčkal do vyjádření stanoviska odborové organizace nebo do marného uplynutí doby 15 dnů ode dne, kdy byla o předchozí souhlas požádána (v projednávané věci požádala žalovaná o souhlas odborové organizace s výpovědí z pracovního poměru dne 25. 11. 2012 a výpověď z pracovního poměru dala žalobkyni dne 29. 11. 2012).

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zák. o sdružování občanů občané mohou zakládat spolky, společnosti, svazy, hnutí, kluby a jiná občanská sdružení, jakož i odborové organizace (dále jen "sdružení") a sdružovat se v nich. Podle ustanovení § 6 odst. 1 zák. o sdružování občanů sdružení vzniká registrací. Odborová organizace a organizace zaměstnavatelů se stává právnickou osobou dnem následujícím poté, kdy příslušnému ministerstvu (§ 7 odst. 1) byl doručen návrh na její evidenci (§ 9a odst. 1 zák. o sdružování občanů). Podle ustanovení § 6 odst. 3 zák. o sdružování občanů jestliže stanovy neurčují něco jiného, jedná jménem sdružení až do vytvoření orgánů uvedených v odstavci 2 písm. d) přípravný výbor. Stanovy Odborové organizace Nemocnice Kyjov (dále též jen „Stanovy“) ve svém čl. 4 stanoví, že „členy přípravného výboru organizace jsou . . . Mgr. Jana Kahánková . . .“ a v čl. 6 (Předsednictvo a funkcionáři) v odst. 6., že „Prvními funkcionáři organizace jsou . . . Mgr. Jana Kahánková . . .“.

Souhlasit proto lze s odvolacím soudem, že Odborová organizace Nemocnice Kyjov se dnem následujícím poté, kdy Ministerstvu vnitra byl doručen návrh na její evidenci, tj. dne 27. 8. 2011, stala právnickou osobou ve smyslu ustanovení § 9a odst. 1 zák. o sdružování občanů, že u žalované působila nejpozději od oznámení své registrace žalované (zaměstnavateli), k němuž přistoupila dopisem ze dne 5. 9. 2011, a že žalovaná byla proto povinna v případech uvedených v § 61 odst. 2 zák. práce tuto odborovou organizaci požádat o předchozí souhlas s výpovědí nebo okamžitým zrušením pracovního poměru, aniž by byla oprávněna zkoumat skutečné zájmy nově zaevidované odborové organizace.

Správný je rovněž závěr odvolacího soudu, podle něhož za situace, že stanovy této odborové organizace neurčily něco jiného, jedná jménem odborové organizace až do vytvoření jejích orgánů přípravný výbor (§ 6 odst. 3 zák. o sdružování občanů). Vzhledem k tomu, že podle ustanovení čl. 4 Stanov jsou orgány odborové organizace valná hromada a předsednictvo a podle čl. 6 bodu 1. Stanov statutárním orgánem organizace je předsednictvo, má přípravný výbor až do vytvoření orgánů odborové organizace jejich postavení (postavení orgánu odborové organizace). Jelikož žalobkyně byla členkou přípravného výboru, byla tím v postavení členky orgánu odborové organizace působícího u žalované (zaměstnavatele), který byl oprávněn jménem této odborové organizace vystupovat, a to až do vytvoření orgánů odborové organizace, jejichž členkou už žalobkyně nebyla (dne 26. 10. 2011 zvolení výkonné rady valnou hromadou a dne 1. 11. 2011 volba předsednictva). I když v době dání výpovědi z pracovního poměru již žalobkyně členkou tohoto orgánu nebyla, vztahovala se na ni ochrana podle ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce, neboť v té době ještě neuplynul jeden rok od skončení jejího funkčního období v přípravném výboru (orgánu odborové organizace).

Platnost právních úkonů (včetně právních úkonů učiněných podle pracovněprávních předpisů) je podle ustálené judikatury soudů (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 1997, sp. zn. 2 Cdo 829/97, uveřejněného pod číslem 54/98 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) třeba posuzovat k okamžiku a se zřetelem na okolnosti, kdy byl právní úkon učiněn [srov. § 18 zák. práce a § 34 a § 35 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do dne 31. 12. 2011, tj. do dne, než nabyl účinnosti zákon č. 420/2011 Sb., o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „obč. zák.“)]. Tuto zásadu soud uplatňuje i při posuzování platnosti výpovědi z pracovního poměru a dalších právních úkonů směřujících k rozvázání pracovního poměru. Zkoumání podmínek pro podání výpovědi z pracovního poměru se proto děje podle stavu v době výpovědi, neboť její právní účinky nastávají okamžikem, kdy výpověď byla

doručena druhému účastníku; k tomuto okamžiku (tj. ke dni, k němuž ve smyslu ustanovení § 334, § 335 a § 336 zák. práce byla výpověď z pracovního poměru zaměstnanci doručena, popř. se považuje za doručenu) musí být též zjišťováno, zda byly splněny všechny podmínky (tedy i podmínky podle ustanovení § 61 odst. 2 zák. práce) pro podání výpovědi (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2339/2011, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2015, sp. zn. 21 Cdo 2866/2014). Proto i okolnost, zda u zaměstnavatele působí odborová organizace a její orgán, jehož členem je (byl v průběhu doby jednoho roku před výpovědí) zaměstnanec, kterému byla zaměstnavatelem dána výpověď z pracovního poměru, a zda tedy zaměstnavatel byl povinen požádat odborovou organizaci o předchozí souhlas k výpovědi, je třeba zjišťovat ke dni doručení výpovědi zaměstnanci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 21 Cdo 5054/2014, uveřejněný pod číslem 84/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Přistoupila-li žalovaná k výpovědi z pracovního poměru dané žalobkyni dopisem ze dne 29. 11. 2011 dříve, než obdržela stanovisko orgánu Odborové organizace Nemocnice Kyjov (o udělení předchozího souhlasu k výpovědi z pracovního poměru požádala žalovaná Odborovou organizací Nemocnice Kyjov dopisem ze dne 25. 11. 2011 a dopisem ze dne 30. 11. 2011 byl takový souhlas odmítnut) a dříve, než uplynula doba patnácti dnů ode dne, kdy o tento souhlas požádala, jednala v rozporu se zákonem. Nebyla totiž splněna zákonem (§ 61 odst. 2 zák. práce) stanovená podmínka předchozího souhlasu odborové organizace. Výpověď z pracovního poměru ze dne 29. 11. 2011 je proto neplatná (§ 39 obč. zák.) a tento nedostatek nebylo možno zhojit ani postupem podle ustanovení § 61 odst. 4 zák. práce, neboť – jak výše uvedeno – toto ustanovení dopadá toliko na případy, kdy příslušná odborová organizace odmítla udělit předchozí souhlas k výpovědi nebo okamžitému zrušení pracovního poměru, nikoli na „všechny“ případy neexistence předchozího souhlasu, tedy ani na situaci, kdy zaměstnavatel sice o předchozí souhlas před dáním výpovědi z pracovního poměru požádal, ale nevyčkal do vyjádření stanoviska odborové organizace nebo do marného uplynutí doby 15 dnů ode dne, kdy byla o předchozí souhlas požádána.

Vzhledem k tomu, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů věcně správný a že nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

Při rozhodování o výši náhrady nákladů řízení dovolací soud přihlédl k tomu, že výše odměny má být určena podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (§ 151 odst. 2 část věty první před středníkem o. s. ř.), neboť nejde o přiznání náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 147 nebo 149 odst. 2 o. s. ř. a ani okolnosti případu v projednávané věci neodůvodňují, aby bylo postupováno podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně (§ 151 odst. 2 část věty první za středníkem o. s. ř.). Vyhláška č. 484/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), která upravovala sazby odměny advokáta stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni, však byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013 č. 116/2013. Sb. dnem 7. 5. 2013 zrušena. Nejvyšší soud České republiky za této situace určil pro účely náhrady nákladů dovolacího řízení paušální sazbu odměny pro řízení v jednom stupni s přihlédnutím k povaze a okolnostem projednávané věci a ke složitosti (obtížnosti) právní služby poskytnuté advokátem ve výši 5.000,- Kč. Kromě této paušální sazby odměny advokáta vznikly žalované náklady spočívající v paušální částce náhrady výdajů ve výši 300,- Kč (srovnej § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně advokát Mgr. Aleš Buriánek osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům, které žalobkyni za dovolacího řízení vznikly, rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 1.113,- Kč (§ 137 odst. 3, § 151 odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Žalovaná je povinna náhradu nákladů řízení v celkové částce 6.413,- Kč žalobkyni zaplatit k rukám advokáta, který ji v tomto řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o. s. ř.), do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. září 2016

JUDr. Mojmír Putna

předseda senátu

www.nsoud.cz